

[Kirkeministeren.]

udtrykke sig paa den Maade, at det, der nu sker, er, at en hæderkronet gammel Fane kommer paa Museum, men den er ikke blevet strøget, og det forekommer mig at være det væsentlige.

De ærede Medlemmer Hr. Thomsen og Hr. P. N. Petersen (Røjle) var begge inde paa, at endnu er der en af de kirkelige Love af 1922, som ikke er kommet til Revision, nemlig Menighedsraadsloven, til Trods for at der kan være adskilligt at revidere i Menighedsraadsloven. Det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle) nævnte Spørgsmaalet om Tilmeldingspligten. Jeg kunde ogsaa nævne andre Spørgsmaal, som trænger til Revision. Hele Valgmaaden ved Menighedsraadsvalg er ganske afgjort forældet. Det viste sig ved de sidste Menighedsraadsvalg, der blev afholdt i 1945, at Folk fra de kommunale Valg har vænnet sig til, at der kan afgives personlig Stemme. Der forelå i Kirkeministeriet adskillige Tvivlstilfælde angaaende Valgs Gyldighed, hvor det hele beroede paa een eller et Par enkelte Stemmer, netop fordi Folk gik ud fra, at man ogsaa ved Menighedsraadsvalgene kunde afgive personlig Stemme. Jeg vil derfor anse det for heldigt, at der finder en Revision Sted, saa at der ved Menighedsraadsvalg stemmes paa samme Maade som ved kommunale Valg og gives Adgang dels til at indgaa Listeforbund, dels til at afgive personlige Stemmer.

Spørgsmaalet om Tilmeldingspligt til de kirkelige Valgliste har jo i de senere Aar været debatteret en hel Del, og i Debatter vedrørende dette Spørgsmaal bliver det mere og mere almindeligt, at man fra de forskellige Lejre giver Udtryk for, at Tiden er inde til at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse. Det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle) efterlyste Grunden til denne Bestemmelses Indførelse. Man har sikkert i sin Tid ment, at de Mennesker, som interesserede sig for at stemme ved de kirkelige Valg, burde melde sig til og derved vise deres Interesse for Sagen. Det viser sig imidlertid, at der ikke ligger nogen som helst Garanti heri. Spørgsmaalet om Tilmeldingspligten bør tages op til Overvejelse, og jeg kan sige, at jeg ogsaa for Øjeblikket arbejder med Menighedsraadsloven og håaber at kunne forelægge — hvornaar skal jeg ikke kunne sige — et Forslag til Revision, saa at vi faar en samlet Revision af de kirkelige Love af 1922.

Det ærede Medlem Hr. Krarup var inde paa den Bestemmelse i Loven om Brugen af Kirkerne, hvorefter en Kirke ikke

kan faas, hvis den i Forvejen er optaget til et andet Formaal. Det siger sig selv, at naar der i Forvejen er disponeret over Kirken, maa den, der kommer udefra, en Frimenighed eller en Kreds inden for Sognet, hvem det nu er, vige, men selvfølgelig betyder dette paa ingen Maade, at der skal kunne laves Numre, saaledes at man for at forhindre, at vedkommende faar en Gudstjeneste senere, indsmugler noget andet og siger: ja, men nu er Kirken optaget, nu kan I alligevel ikke faa den. Ogsaa her maa den Regel gælde, at den, der kommer først til Mølle, skal have først malet.

Thomsen: Jeg vil gerne kort takke den højtærede Kirkeminister for den forstaaende Maade, hvorpaa han tog paa mine smaa Anbringender. Jeg nærrede for øvrigt ikke Tvivl om, at jeg vilde faa et forstaaende Svar, naar jeg oplevede at faa den højtærede Kirkeminister til herfra at udtale sig om disse Spørgsmaal.

Hvad angaar Kirkeskatten, lød det — det kan være, jeg har misforstaaet den højtærede Minister —, som om jeg var Tilhænger af, at den fastsatte Kirkeskat altid skulde forelægges Ministeriet til Godkendelse. Jeg talte kun om Kirkeskatten i den Forbindelse, hvori den indgaar i Lovforslaget, og der er ingen Begrundelse for at sætte denne Grænse ved 3 000 Kr. Naar der er Enighed mellem Menighedsrådet og Provstiudvalget, maa det være Sikkerhed nok, og er der ikke Enighed, gaar Sagen jo af sig selv til Centraladministrationen. Jeg vil heller ikke tro, at der her er megen Unighed mellem os. Vi, der har haft med Administrationen af disse Love at gøre, siden de kom til Verden, kan jo ikke undgaa at løbe paa disse Ting, og vi har somme Tider Ærgrelser af dem, som der ikke burde gives Anledning til. Vor udmærkede Centraladministration faar adskillige Spørgsmaal ind, som ikke burde gaa den Vej, men som lettest kan afgøres af os, der sidder paa Pladsen, kender Sagen i alle Enkeltheder og har alle de mange Forhold, der nu engang skal tages Hensyn til, paa rede Haand. Derfor formede jeg mine Udtalelser om Godkendelsen af denne Udskrivning, som jeg gjorde.

Jeg beklager, at jeg ikke er helt enig med den højtærede Kirkeminister angaaende det smukke Navn „Sognebaandsløsning“. Det er, fordi det fra min Ungdom har siddet i mig; at det var vor første Frihedslov paa det kirkelige Omraade, der handlede herom. Jeg har faaet min Opdragelse i Kredse, som ikke blot satte Pris paa